

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/57/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121280057
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121280057.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, Bratislava, Prievozská 2, právne zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, Bratislava, Prievozská 2, proti žalovaným 1/ C. C., narodenej XX. V. XXXX, A., V. XXXX/XX, 2/ Ing. B. C., narodenému XX. N. XXXX, A., V. XXXX/XX, právne zastúpených advokátkou JUDr. Martou Michalkovou, IČO: 30818613, Bratislava, Konventná 11, o zaplatenie sumy 16.712,07 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne na Okresnom súde Bratislava IV) pod č. k. 9Csp/53/2021-289 o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2024 č. k. 15CoCsp/23/2023-347, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 16. marca 2023 č. k. 9Csp/53/2021-289 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 525 ods. 2, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), čl. 10 ods. 2 všeobecných obchodných podmienok.

1.2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o potrebe zamietnutia žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne. Nemal za preukázané platné

postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu. Právnym predchodcom žalobkyne neboli dodržané zákonné podmienky pre predčasné zosplatnenie úveru. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že v prejednávacom prípade ide o spotrebiteľský spor. Uviedol, že výzva podľa § 53 ods. 9 musí byť jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplatneniu celej pohľadávky. Označenie rozhodujúcej splátky je nevyhnutné aj pre aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobkyne výzvou označenou ako upomienka č. 2, zo dňa 28. februára 2018 oznámil žalovaným, že doteraz neuhradili záväzky plynúce zo zmluvy o úvere bez dátumu. Eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 884,78 eura. Zároveň vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy. V opačnom prípade bude požadovať, aby vrátili celú poskytnutú sumu pred dátumom splatnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie takto koncipovaná výzva nespĺňa zákonné požiadavky tak, ako to predpokladá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takúto výzvu mal za neurčitú a nezrozumiteľnú, nie je z nej zrejmé a ani nebolo dodatočne ozrejmene, z čoho konkrétne pozostáva táto suma. Žalobkyňa dostatočným spôsobom nepreukázala využitie práva svojho právneho predchodcu na predčasné zosplatnenie zvyšku úveru. Nemohlo tak dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Z výzvy podľa súdu prvej inštancie nevyplyva, ktorou splátkou sa žalovaní dostali do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. Ak aj žalobkyňa počas sporu uvádzala, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti jej právny predchodca pristúpil pre splátku splatnú dňa 25. januára 2018 (údajne nebola uhradená v plnej výške), čo sa ukázalo nepravdivým, takýmto spôsobom nemožno dopĺňať určitosť právneho úkonu. Súd prvej inštancie konštatoval, že celá splátka bola ku dňu 25. januára 2018 zaplatená v plnej výške platbami zo dňa 24. januára 2018 v sume 342,19 eura, 107,99 eura, 2,24 eura, 1,48 eura, 0,58 eura a dňa 25. januára 2018 platbou v sume 28,24 eura. Súd prvej inštancie uviedol, že právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon, ako to učinil žalobkyňa v priebehu sporu. Určitosť, pokiaľ ide o identifikáciu omeškanej splátky, je podstatná aj pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz. Súd prvej inštancie dodal, že ani v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti sa neuvádza, pre ktorú nesplnenú splátku veriteľ žiada o zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 Občianskeho zákonníka, uvádza sa len, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradili dlžnú pohľadávku, preto vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 16.256 eur, riadne úroky vo výške 429,03 eura, úroky z omeškania vo výške 24,43 eura, poplatky za vedenie účtu 2,32 eura a poplatok za predčasné splatenie úveru.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že práve z dôvodu, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je nutné, aby v upozornení spotrebiteľa ako dlžníka bolo konkretizované, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru (rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 03. 2022, sp. zn. 7CoCsp/1/2022). Žalovaní tak ani nemali možnosť vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru zaplatením omeškanej splátky, nakoľko nemali vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatnenie úveru, súc si pritom vedomí, že splátku v januári 2018 uhradili. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Tiež konštatoval, že podmienka omeškania viac ako 3 mesiace s aspoň jednou splátkou stanovená v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dňa 30. apríla 2018 splnená nebola. Z uvedených dôvodov neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru a využitie oprávnenia banky požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom, a teda zosplatnenie úveru. Banka využila možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ktoré však súd posúdil ako neplatné pre nedodržanie zákonom stanovených podmienok. Banka tak postúpila žalobkyňi pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť pred termínom konečnej splatnosti (25. mája 2021). Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že by bol predmetný úver ku dňu postúpenia splatný. Splatnými sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní. Právny predchodca žalobcu však mohol postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými. Súd prvej inštancie dospel k záveru, postúpenie pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Pre platné

postúpenie pohľadávky musia byť splnené aj pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ktoré v danom prípade neboli splnené. Žalobkyňa bola povinná dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že keďže nemal preukázanú základnú podmienku pre postúpenie pohľadávky, splatnosť spotrebiteľského úveru, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe zamietnutia žaloby.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. septembra 2024 č. k. 15CoCsp/23/2023-347 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. zmenil tak, žalovaným spoločne a nerozdielne priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok I.) a žalovaným spoločne a nerozdielne priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalobu zamietol a v zmysle § 387 CSP odvolaním žalobkyne napadnutý rozsudok vo výroku I. ako vecne správny potvrdil. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania zmenil odvolací súd tak, že žalovaným spoločne a nerozdielne priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže boli v konaní plne procesne úspešní, avšak vo svojom rozhodnutí však nezohľadnil postavenie žalovaných ako nerozlučných spoločníkov v zmysle § 77 CSP, na základe čoho im patrí nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne.

2.2. K námietke žalobkyne týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávne zistených skutkových záverov súdom prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby v prejednávanej veci bola najmä absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, súvisiaca s nedostatkami právneho úkonu zosplatnenia úveru právnych predchodcom žalobkyne, majúcimi za následok neplatnosť tohto úkonu a následnú neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky. Žalobkyňa sa nestotožnila s právnymi závermi súdu prvej inštancie o neurčitosti jednotlivých výziev. Odvolací súd v tejto spojitosti uviedol, že vychádzajúc z obsahu spisu v prejednávanej veci, právny predchodca žalobkyne vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy 884,78 eura, pozostávajúcej z omeškanej splátky istiny vo výške 662,87 eura, omeškaných úrokov 216,21 eura, úrokov z omeškania 4,54 eura a omeškaných poplatkov 1,16 eura. V uvedenej výzve nie je identifikovaná konkrétna splátka, pre ktorú právny predchodca žalobkyne jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, je neplatný v súlade s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že tento záver má oporu v dokazovaní vykonanom súdom prvej inštancie a v celom rozsahu sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o neurčitosť jednotlivých výziev. V tejto súvislosti v bode 9.1.1. odôvodnenia rozsudku podporne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023, sp. zn. 5Cdo/197/2022.

2.3. K otázke aktívnej vecnej legitímácie odvolací súd v konkrétnosti uviedol, že jej preskúmvanie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou súdneho konania a v spore o plnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo. Odvolací súd zdôraznil, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ustanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v predmetnom ustanovení, splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Doplnil, že ak je postupom banky, je logické, že je povinná postupovať nielen v súlade so všeobecnými predpismi, ale aj s osobitným predpisom, ktorý je určený práve bankám - zákon o bankách. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je teda potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť

právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. Podľa odvolacieho súdu bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobkyňu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže platne postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ak je pohľadávka 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, banka nemôže pohľadávku postúpiť, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Ak určitá pohľadávku nemožno postúpiť, potom je postúpenie svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splnením svojho záväzku aspoň 90 dní. Odvolací súd dodal, že postupca musí súčasne preukázať, že bol postúpený zosplatnený úver. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka. Keďže v prejednávanom prípade nebol platný právny úkon zosplatnenia úveru, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania.

2.4. Odvolací súd tak rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. napadnutého rozsudku ako vecne správny potvrdil a ďalšími odvolacími dôvodmi žalobkyne sa už nezaoberal.

2.5. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 77 CSP. Keďže žalovaní boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní, odvolací súd im priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % spoločne a nerozdIELNE.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

3.1. Na základe uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj z rozsudku súdu prvej inštancie absentuje vysvetlenie, v čom identifikovali neurčitost' právnych úkonov, teda ako sa konkrétne pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Kvôli nedostatku odôvodnenia v tejto časti dovolateľka označila rozsudky oboch súdov za nepreskúmateľné. Dovolateľka uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa mu javí ako nespravodlivé a tendenčné - z ktorého vyznieva skôr úmysel umelej ochrany spotrebiteľa v rovine zamietnutia žaloby za každú cenu a hľadania dôvodov neplatnosti právneho úkonu, než spravodlivé súdne rozhodnutie rešpektujúce aj práva veriteľa. Podľa dovolateľky možno rozhodnutie odvolacieho súdu vnímať tiež ako prekvapivé a to z dôvodu, že mal za to, že sa na tom isté súde rozhodlo v obdobných veciach diametrálne odlišne, čo neprispieva k zásadám legitímnych očakávaní na strane veriteľa. V tejto súvislosti poukázala vo svojom dovolaní na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoCsp/12/2023 a ďalšie rozhodnutia iných odvolacích súdov v rámci Slovenskej republiky. Podľa dovolateľky odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie arbitrárne, pričom vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť.

3.2. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dôvodila dovolateľka tým, že postupca využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu § 525 Občianskeho zákonníka, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je žalobkyňa v konaní aktívne vecne legitimovaná.

3.3. Dovolateľka uviedla, že dovolanie preventívne odôvodňuje aj dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP - v prípade, ak by dovolací súd otázku ohľadom povinnosti špecifikácie splátky vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti a vo výzve pred zosplatnením a jeho právny názor prezentovaný okrem iného najmä v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 nepovažoval za ustálený (napriek tomu, že z neho čerpajú všeobecné súdy, napr. aj iné senáty odvolacieho súdu).

3.4. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP poukázala dovolateľka na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne - a to konkrétne v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 Občianskeho zákonníka) k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka náležitou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Dovolaťka uviedla, že k otázke výkladu, či skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu, zaujal stanovisko dovolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024. Mal za to, že dovolací súd sa vo svojej rozhodovacej praxi odchýlil od svojho vyššie citovaného rozhodnutia a to v uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024, v ktorom dospel dovolací súd pri riešení vyššie vymedzenej právnej otázky k opačnému záveru, dôvodiac: „Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomylený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.“

3.5. Dovolaťka navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň vyčísliť trovy dovolacieho konania do výšky 1.720,05 eura (súdny poplatok za podanie dovolania vo výške 1.952,50 eura a trovy právneho zastúpenia dovolacieho konania vo výške 432,69 eura s DPH).

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že naďalej zotrvávajú na ich doterajších písomných podaniach a ústnych prednesoch v konaní a odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považujú za vecne správne. Tvrdenia dovolateľky označili za zavádzajúce a vytrhnuté z kontextu (najmä s poukazom na vymazané časti v predložennom rozhodnutí) a z hľadiska celkového obsahu až za zmätočné. Uviedli, že absencia aktívnej vecnej legitimácie nestojí len na žalobkyňou uvádzanej argumentácii týkajúcej sa náležitosti predžalobnej výzvy a tiež, že v konaní uviedli viaceré dôvody, pre ktoré nárok žalobkyne nie je dôvodný. Dovolaciemu súdu navrhli, aby dovolanie žalobkyne zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7. Z obsahu dovolania (§ 124 CSP) vyplýva, že dovolateľka vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (okrem polemiky so závermi súdov nižších inštancií) v podstate namieta nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií, ich arbitrárnosť a nepredvídateľnosť.

8. K nedostatočnému odôvodneniu dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko).

9. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“

10. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane sporu odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/226/2011, 4Cdo/125/2018, 4Cdo/345/2020).

11. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Súd ani v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Rozhodnutia okresného a krajského súdu nemožno považovať z dôvodov nižšie uvedených ani za prekvapivé.

12. Odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií (pozri body 1. a 2. tohto rozsudku dovolacieho súdu) zodpovedajú základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane (náležitosti a dátum uzavretia úverovej zmluvy, neplnenie zmluvnej povinnosti v podobe riadneho splácania úveru žalovanými, výzva na splácanie dlhu, tvrdené vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a následné postúpenie pohľadávky na žalobcu z jeho právneho predchodcu) a právnymi závermi (o nedostatku aktívnej legitímácie dovolateľky v dôsledku postúpenia pohľadávky, ktoré nebolo platné pre rozpor so zákonom a o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna

relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Argumentácia prvoinštančného aj odvolacieho súdu je koherentná a ich rozhodnutia sú konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v nich zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolateľka v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdmi nižších inštancií.

13. V súvislosti s arbitrárnosťou súdneho rozhodnutia najvyšší súd konštatuje, že o arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplyva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv.

14. Najvyšší súd ešte dodáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. K výhrade dovolateľky ohľadne existencie odlišných rozhodnutí odvolacieho súdu v identickej veci sa žiada uviesť, že navzdory legitímnej požiadavke na jednotu rozhodovania súdov v identických prípadoch právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu (resp. iného krajského súdu ako súdu odvolacieho). Zjednocovanie rozchádzajúcej sa rozhodovacej praxe súdov bolo rekodifikáciou procesného práva zverené len dovolaciemu súdu (inštitút veľkého senátu). I napriek tomu si najvyšší súd uvedomuje, že „princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal.“ (III. ÚS 275/2018).

16. Pri výhrade žalobkyne o odlišných rozhodnutiach odvolacieho súdu v identickej veci, je potrebné si uvedomiť, že rozdielnosť rozhodovania v zdanlivo identických prípadoch môže mať i svoj dôvod a bez poznania konkrétnych skutkových okolností oboch (resp. aj viacerých) porovnávaných prípadov nemožno prijať ani záver, že o identické prípady (skutkovo aj právne) naozaj ide. Pokiaľ ale v namietanom prípade o skutkovo a právne identické prípady reálne šlo, bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa s danou situáciou v napadnutom rozsudku argumentačne vysporiadať.

17. I napriek konštatovanému pochybeniu nižších súdov dovolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces a dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) v spojení s § 431 CSP zakladá len nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v zjavnom porušení

kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Inak povedané, nie každé pochybenie v procesnom postupe súdov automaticky nadobúda intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces, ktoré by malo za následok zmätočnosť v procesnom postupe súdu vedúcu k potrebe zásahu do právoplatného rozhodnutia s tým, aby sa o veci znova konalo a rozhodlo. Pre naplnenie zmätočnostnej vady podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je súčasťou doktríny i súdnej praxe, že nestačí spravidla jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania. Nevyhnutnou podmienkou, aby rozhodnutie odvolacieho súdu pri dovolacom prieskume obstálo, je, aby ako celok vykazovalo znaky spravodlivosti (7Cdo/27/2019, 2Cdo/44/2020, 9Cdo/83/2022).

18. Podľa odvolacieho súdu hodno zdôrazniť i to, že dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nahradil pôvodný dôvod podľa § 237 písm. f) OSP: (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súd pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky.

19. V tomto zmysle musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti, nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania, a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude dovolanie prípustné vždy. Možno preto konštatovať, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočniť jej patriace procesné práva, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

20. V zmysle uvedených východísk, predovšetkým poslednej vety predchádzajúceho bodu najvyšší súd nemohol opomenúť významnú skutočnosť, že právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu, navyše sama dovolateľka poukazuje na odlišnú rozhodovaciu prax nižších súdov ohľadne právnej problematiky, na ktorej boli založené napadnuté rozhodnutia nižších súdov, z čoho vyplýva existencia početných súdnych rozhodnutí, ktoré v skutkovo a právne identickom prípade boli naopak v zhode s napadnutými rozhodnutiami v danej prejednávanej veci. Preto zostalo práve na najvyššom súde, aby zjednotil rozchádzajúcu sa rozhodovaciu prax nižších súdov v nastolenej právnej otázke, k čomu reálne aj došlo (pozri odôvodnenie ďalej).

21. Dovolací súd preto po zistení, že konanie pred súdom prvej inštancie ani konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska ďalšieho uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

22. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. Otázka relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí byť otázkou právnou, nie skutkovou, a zároveň otázkou, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním (jej vyriešenie viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

25. Dovolateľka tvrdila odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri riešení otázky, či je veriteľ povinný v podaní, ktorým uplatňuje právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a či prípadné neuvedenie tejto splátky spôsobuje neplatnosť tohto právneho úkonu. Z obsahu dovolania ako celku je možné vyvodiť, že za ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri riešení nastolenej právnej otázky odkloniť, malo byť uznesenie najvyššieho súdu z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022.

26. V uznesení z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd posudzoval právnú otázku začiatku plynutia premlčacej doby pri predčasne zosplatnenom spotrebiteľskom úvere. Dovolací súd pri jej zodpovedaní poukázal na uznesenie sp. zn. 7Cdo/268/2020, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 29/2023 s právnou vetou: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plyní pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.“ V dôvodoch uznesenia (bod 29.) dovolací súd uviedol, že veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Otázkou povinnosti veriteľa špecifikovať splátku, pre nezaplatenie ktorej pristupuje k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v podaní, ktorým tento právny úkon činí, sa dovolací súd v tomto rozhodnutí nezaoberal, pretože na nej rozhodnutie nebolo založené.

27. Aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/224/2021, na ktoré poukázala dovolateľka, dovolací súd posudzoval právnú otázku začiatku plynutia premlčacej doby celého dlhu pri strate výhody splátok v prípade spotrebiteľskej zmluvy a zároveň okolností, či s poukazom na znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možno v spotrebiteľskom vzťahu aplikovať § 103 Občianskeho zákonníka, keďže výsledkom jeho aplikácie je skutočnosť, že premlčacia doba začína plynúť skôr, ako si veriteľ vôbec môže uplatniť svoje právo prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka).

28. V konaní sp. zn. 4Cdo/132/2021 sa najvyšší zaoberal riešením právnej otázky, či „vylučuje aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka.“

29. Z uvedených rozhodnutí, označených dovolateľom, teda vyplýva, že právnymi otázkami, ktoré nastolil v posudzovanom dovolacom spore, sa najvyšší súd v označených rozhodnutiach nezaoberal.

30. Dovolací súd však dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 34/2025, ktorého prvá právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“.

31. Súdny nižších inštancií v posudzovanom spore zistili, že právna predchodkyňa žalobkyne výzvou na

úhradu pohľadávky z 25. februára 2021 oznámila žalovanej, že doteraz neuhradila záväzky plynúce zo zmluvy o úvere z 26. septembra 2020 a dlhuje 481,91 eura. Zároveň ju vyzvala na okamžité zaplatenie dlžnej sumy, v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy pred dátumom splatnosti bez toho, aby uviedla, s ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace (t. j. pre nezaplatenie ktorej konkrétnej z viacerých omeškaných splátok veriteľ uplatní svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru). Listom z 22. apríla 2021 právna predchodkyňa žalobkyne žalovanej oznámila, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru ku dňu 20. apríla 2021, pričom dlh predstavuje sumu 6.171,76 eura vrátane príslušenstva. Právny úkon, ktorým Československá obchodná banka, a.s. (právna predchodkyňa žalobkyne) zosplatnila celý úver bez označenia konkrétnej nezaplatenej splátky, pre ktorú bol úver zosplatnený, súd prvej inštancie posúdil ako neplatný pre jeho neurčitosť s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka. Tieto závery súdov nižších inštancií sú plne v súlade s judikátom publikovaným pod č. R 34/2025 ako je uvedený v bode 28. tohto rozsudku.

32. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, majúť za to, že odvolací súd sa pri vyriešení otázky špecifikácie splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

33. Druhú dovolateľkou nastolenú dovoláciu otázku - pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade uplatnenia práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (na tomto mieste poukázala na uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/224/2021 a sp. zn. 4Cdo/132/2021) súdy nižších inštancií neriešili, preto jej zodpovedanie dovolacím súdom by bolo vo vzťahu k predmetu konania iba všeobecným a nemalo by vplyv na stratu sporu žalobkyne. Navyše z hľadiska § 421 ods. 1 CSP nemožno opomenúť, že nejde o otázku právnu, ale o otázku skutkovú.

34. Napokon vychádzajúc z uvedeného v bode 24. najvyšší súd konštatuje, že ani dovolací dôvod uplatnený podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP nemôže uspieť, tu navyše odkazujúc i na judikát R 34/2025 s právnou vetou citovanou v bode 28. tohto odôvodnenia.

35. Dovolací súd preto uzatvára, že na základe dovolacích dôvodov žalobkyne posudzujúc ich podľa obsahu (§ 124 CSP) prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a tiež § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP daná nie je, preto dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP (dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP) a podľa § 447 písm. f) CSP (dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP), bez možnosti jeho vecného prejednania.

36. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.